

Je herkent dat ongetwijfeld: lekker ontspannen op vakantie, een terrasje pakken, een heerlijk wijntje geserveerd krijgen en daar zo enthousiast over raken dat je er een kistje van inslaat voor thuis; bij een speciale gelegenheid trek je daar dan later een flesje van open – en dan blijkt-ie lang niet zo zonnig en goddelijk te smaken als toen, daar op dat terrasje. Nu ben ik niet zo'n wijndrinker – doe mij maar een ferm biertje – maar mij is bij herhaling iets vergelijkbaars overkomen met muziek.

DE EERSTE KEER

Op de middelbare school hadden we achter de fietsenkelder een ruimte met wat oude huiskamermeubelen waar je de pauzes kon doorbrengen wanneer je de aula daarvoor te braaf vond. Er werd ook muziek gedraaid, en zo overkwam het mij dat ik een poos aandachtig zat te luisteren naar de klanken die het geroezemoes om me heen nauwelijks konden overstemmen. Een wat wereldwijzer klasgenoot wist: "Dat is Wishbone Ash." Zodra ik mijn maandelijkse zakgeld weer had gebeurd, scheurde ik op mijn fietsje naar de plaatselijke platenzaak om de door hem beschreven elpee te bemachtigen. Het moeten de eerste acht minuten van Handy zijn geweest, op kant twee van het ongetelde album, maar je voelt hem natuurlijk al aankomen: alleen, in mijn puberkamer, zonder de sfeer van die heerlijk bedompte fietsenkelder, beleefde ik diezelfde klanken heel anders dan toen, daar.

Op iets latere leeftijd trok ik veel op met mijn neef, die in Eindhoven studeerde en daar op kamers woonde. Bij vrienden van hem staarde ik wat onwennig naar een getekende afbeelding van een schreeuwend gezicht met een radeloze blik in de ogen – je kon hem helemaal tot achter in de keel kijken. De klanken van de plaat die uit deze hoes afkomstig was, hadden een betoverende uitwerking, maar toen ik ze op een latere datum in afzondering onderging, misten ze die. King Crimson, daar waren mijn oren toen nog niet aan toe – nog altijd heb ik moeite met dat album en waardeer ik later werk veel meer.

Dire Straits hoorde ik veelvuldig op de radio en bij vrienden thuis, en alle albums konden mij bekoren, maar in de eenzaamheid van voornoemde puberkamer heeft mij nooit de behoefte bekropen om zelf een van die platen aan te schaffen.

Andersom kwam echter ook voor. Neem de gitaarsolo in Suburban Love van Japan; de eerste keren dat ik die hoorde, kon ik me alleen maar storen aan die ene, lang aangehouden noot vanaf pakweg de zesde minuut – ja, nou hebben we hem wel gehoord, hoor, je hebt hem nu wel vaak genoeg aangeslagen, ga eens door, zeg – tot ik op een avond laat thuiskwam in mijn allereerste zelfstandige woning waar ik nog druk aan het klussen en inrichten was. Nog niet moe besloot ik de laatste hand te leggen aan een pietepouterig rotklusje op een onhandige plek, onder begeleiding van wat gepaste muziek – de stereo-installatie was, uiteraard, allang aangesloten. Voorover gebogen zittend op mijn knieën, in opperste concentratie bezig met dat klusje, liet ik de klanken binnenkomen, en op dat uur en in die staat ervoer ik die ene noot in een heel ander licht. Die goddelijkheid, afgetekend tegen het op de achtergrond voorbij schuivende tafereel, heeft zijn glans sindsdien nooit meer verloren en nog altijd kan ik het patroon van het behang waarmee ik zat te stoeien, voor mijn geestesoog zien verschijnen wanneer die noot voorbijkomt. Daar kan geen zonnig terrasje tegenop.